Bogusław Guzik, Witold Jurek

STATYSTYCZNA ANALIZA WYSIŁKU PRYWATYZACYJNEGO POSZCZEGÓLNYCH RZĄDÓW LAT 90.

1. Wstęp

Ocena wysiłku prywatyzacyjnego podjętego w okresie poszczególnych rządów nie jest ani łatwa, ani jednoznaczna. Po pierwsze, okresy poszczególnych rządów mają różną długość, stąd globalne rezultaty prywatyzacji zanotowane w okresie różnych rządów z natury rzeczy są zróżnicowane. Po drugie, efekty prywatyzacji notowane w okresach poszczególnych rządów są tylko w części rezultatem decyzji danego rządu, w części zaś – czasem znacznej – rezultatem decyzji poprzednich rządów. Oczywiście, im krótszy jest okres, w którym władzę sprawuje dany rząd tym większa część efektów prywatyzacyjnych jest „przeniesiona", jako skutek decyzji poprzedników.

Przedmiotem badania są zmiany kwartalnej liczby przekształconych przedsiębiorstw państwowych, według sekcji EKD w okresie od II kwartału 1990 roku do IV kwartału 1997 roku. Nie ma danych, które pozwoliłyby na „rozgraniczenie" efektów prywatyzacyjnych w danym kwartale na część, którą można przypisać temu rządowi, i część, którą można przypisać rządom wcześniejszym.

W artykule podjęto próbę oszacowania wysiłku prywatyzacyjnego poszczególnych rządów po 1990 roku. Naszą analizę oparliśmy na szeregu hipotez, a wyniki obliczeń mają charakter scenariuszy otrzymywanych w trakcie symulacji.

Rozpatrzono następujące sekcje EKD:

1. Przedsiębiorstwa ogółem (w skrócie – *Ogółem*),
2. Górnictwo i kopalnictwo (*Górnictwo*),
3. Działalność produkcyjna (*Produkcja*),
4. Zaopatrzenie w energię i gaz (*Energia*),
5. Budownictwo (*Budownictwo*),
6. Handel i naprawy (*Handel*),

7. Hotele i restauracje (*Hotele*),
8. Transport, składowanie i łączność (*Transport*),
9. Pozostałe wyroby i usługi (*Pozostałe*).

Nie analizowano prywatyzacji w rolnictwie ze względu na specyfikę tego działu gospodarki oraz w sektorze bankowym i ubezpieczeniowym – w związku z brakiem danych. W trakcie badania dysponowaliśmy ogólną liczbą przekształceń zakończonych, a więc łączną liczbą przedsiębiorstw państwowych, które w danym kwartale zostały:

- przekształcone w jednoosobowe spółki skarbu państwa,
- sprzedane,
- oddane w odpłatne użytkowanie,
- wniesione do spółek.

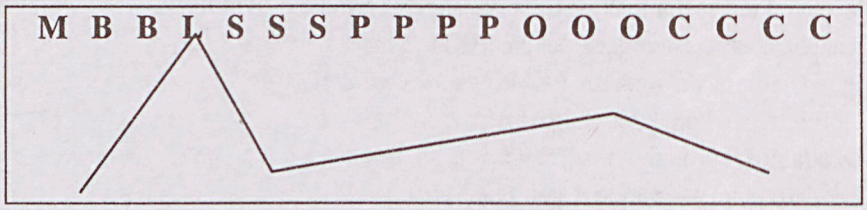
Dane statystyczne do analizy otrzymano z Głównego Urzędu Statystycznego.

2. *Prywatyzacja w okresie poszczególnych rządów*

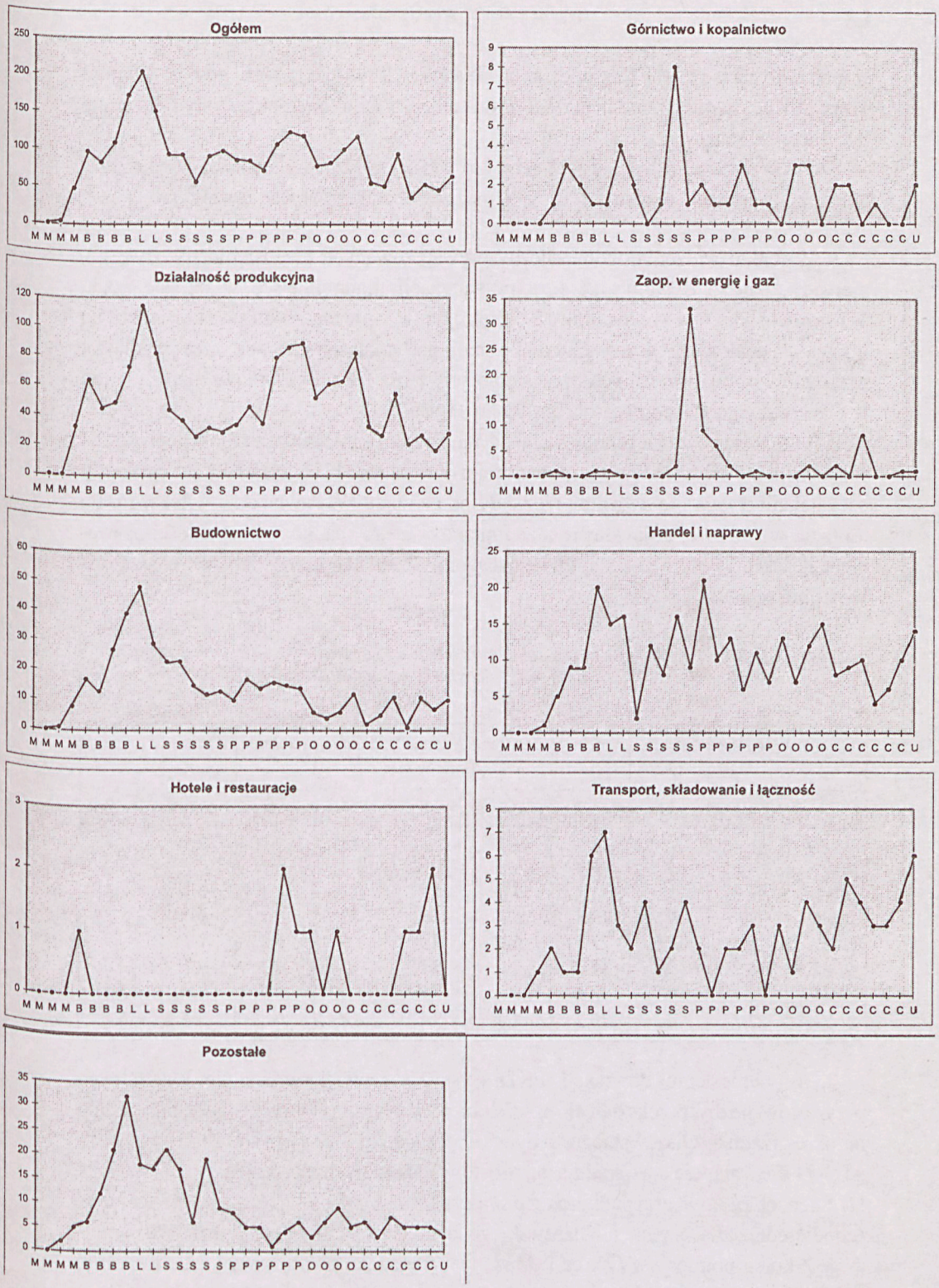
W Polsce od początku 1990 roku było 8 premierów:

1. T. Mazowiecki	1990 II – 1990 IV	(kod: *MAZO, M*),
2. J. K. Bielecki	1991 I – 1991 IV	(kod: *BIEL, B*),
3. J. Olszewski	1992 I – 1992 II	(kod: *OLSZ, L*),
4. W. Pawlak	06.1992 – 07.1992	– nie sformułował rządu,
5. H. Suchocka	1992 III – 1993 III	(kod: *SUCH, S*),
6. W. Pawlak	1993 IV – 1995 I	(kod: *PAWL, P*),
7. J. Oleksy	1995 II – 1996 I	(kod: *OLEK, O*),
8. W. Cimoszewicz	1996 II – 1997 III	(kod: *CIMO, C*),
9. J. Buzek	1997 IV – nadal	(kod: *BUZE, U*).

Ogólną liczbę przekształceń przedsiębiorstw państwowych zakończonych w kwartałach, w których premierami były wymienione osoby, podano na rysunku 1., a liczbę przekształceń

Rys. 1. Ogólna liczba przekształceń przedsiębiorstw państwowych w kwartałach lat 1990-1997 według rządów

Rys. 2. Liczba przekształceń przedsiębiorstw państwowych w sekcjach EKD w kwartałach lat 1990-1997 według rządów

w podziale na sekcje EKD podano na rysunku 2. W przypadku gdy na kwartał przypadły rządy dwóch premierów, to kwartał przypisano temu, który w tym kwartale był dłużej u sterów rządu.

Szeregi czasowe liczb przedsiębiorstw, których prywatyzację zakończono w poszczególnych kwartałach okresu 1990-1997 można scharakteryzować następująco.

1. Z punktu widzenia ogólnej liczby prywatyzowanych przedsiębiorstw (rys. 1.), pierwsza, bardzo dynamiczna, faza prywatyzacji miała miejsce w okresie rządu T. Mazowieckiego, a szczególnie J.K. Bieleckiego, z nieznacznym przedłużeniem na I kwartał rządów J. Olszewskiego. Po niej nastąpiła dynamiczna faza spadkowa przyrostów prywatyzowanych przedsiębiorstw, która trwała od połowy okresu rządu J. Olszewskiego do połowy okresu rządu H. Suchockiej.
Kolejna faza wzrostowa (choć nie tak dynamiczna i systematyczna jak poprzednia) rozpoczęła się mniej więcej w połowie okresu rządów H. Suchockiej i z pewnymi oscylacjami trwała praktycznie przez cały okres rządu W. Pawlaka i J. Oleksego. Po tej fazie wzrostowej pojawiła się faza umiarkowanego spadku intensywności prywatyzacji, która – z nieznacznymi oscylacjami – trwała przez cały okres rządów W. Cimoszewicza.

Tabela 1. Średnia kwartalna liczba zakończonych przekształceń własnościowych przedsiębiorstw państwowych – odchylenia od średniej 1990-97

	Ogółem	*Górnictwo*	*Produkcja*	*Energia*	*Budownictwo*	*Handel*	*Hotele*	*Transport*	*Pozostałe*
1990-97	*86,1*	*1,5*	*47,2*	*2,3*	*13,8*	*9,6*	*0,3*	*2,6*	*8,7*
MAZO	*-68,4*	*-1,5*	*-35,6*	*-2,3*	*-10,8*	*-9,3*	*-0,3*	*-2,3*	*-6,4*
BIEL	*29,2*	*0,3*	*10,5*	*-1,8*	*10,2*	*1,1*	*-0,1*	*-0,1*	*9,0*
OLSZ	*91,4*	*1,0*	*50,8*	*-1,8*	*24,7*	*5,9*	*-0,3*	*2,4*	*8,8*
SUCH	*0,5*	*0,9*	*-13,6*	*4,7*	*3,4*	*-0,2*	*-0,3*	*0,0*	*5,7*
PAWL	*12,4*	*0,0*	*14,3*	*0,7*	*0,5*	*1,7*	*0,2*	*-1,1*	*-3,9*
OLEK	*8,2*	*0,0*	*17,3*	*-1,8*	*-6,8*	*2,1*	*0,2*	*0,1*	*-3,0*
CIMO	*-30,3*	*-0,7*	*-17,4*	*-0,4*	*-7,7*	*-1,8*	*0,3*	*0,9*	*-3,6*
BUZE	*-22,1*	*0,5*	*-19,2*	*-1,3*	*-3,8*	*4,4*	*-0,3*	*3,4*	*-5,7*

2. W odniesieniu do sekcji EKD (rys. 2.), największe średnie kwartalnych przyrostów liczby przekształceń przedsiębiorstw państwowych z reguły przypadały na okres rządu J. Olszewskiego. Jedynie w przypadku zaopatrywania w energię i gaz największa średnia przyrostów kwartalnych dotyczyła okresu rządów H. Suchockiej, a w przypadku pozostałych sekcji – rządów J.K. Bieleckiego (choć średnia dla okresu J. Olszewskiego była prawie tak samo duża).

3. Z kolei (pominąwszy okres T. Mazowieckiego jako początkowy i ostatni kwartał 1997 roku – jako jednostkowy okres końcowy) najniższymi „rządowymi" średnimi

charakteryzował się okres W. Cimoszewicza. W tabeli ilustrują to ujemne odchylenia od średnich. Cechowała go najniższa intensywność zakończonych prywatyzacji w sekcji górnictwo i kopalnictwo, działalność produkcyjna (w obu przypadkach prawie o połowę mniej niż średnia wieloletnia), budownictwo (o 1/3 mniej od przeciętnej), handel i naprawy oraz pozostałe wyroby i usługi. W przypadku tej ostatniej sekcji cały okres poprzedniej koalicji był najmniej korzystny z punktu widzenia dokonanych przekształceń przedsiębiorstw państwowych.

3. Szacowanie wysiłku prywatyzacyjnego w okresie poszczególnych rządów

Jest oczywiste, że statystycznie rejestrowana liczba ukończonych przekształceń własnościowym w danym kwartale nie jest całkowicie wynikiem działań w tym kwartale, a jest sumą wysiłków podjętych w tym kwartale oraz w kwartałach poprzednich.

Szacowanie wysiłku prywatyzacyjnego w okresach poszczególnych rządów wymagałoby prześledzenia historii każdego przekształcenia własnościowego – od momentu powzięcia decyzji, poprzez etapy pośrednie aż do zakończenia. Takich danych źródłowych – choćby tylko o średniej długości procesu przekształcenia – w powszechnie dostępnej statystyce nie ma, i ich nie otrzymano. W związku z tym podjęto próbę własnego, symulacyjnego, oszacowania wysiłku prywatyzacyjnego w okresie poszczególnych rządów.

3.1. Idea szacowania wysiłku prywatyzacyjnego

Z rachunkowego punktu widzenia postępowanie polegało na następującym:

1. Najpierw określono hipotetyczny rozkład udziału danego kwartału i kwartałów go poprzedzających w liczbie przekształceń zakończonych w danym kwartale. Mianowicie hipotetycznie określono, w jakim stopniu prywatyzacje zakończone w danym kwartale są efektem wysiłków podjętych w tym i poprzednich kwartałach.
2. Następnie, mnożąc liczbę zakończonych w danym kwartale przekształceń własnościowych przez te udziały, „rozdzielono" zakończone przekształcenia prywatyzacyjne na obecny kwartał i serię kwartałów poprzednich.
3. Na koniec zliczono efekty łączne.

Przykład takich obliczeń przedstawiono w tabeli 2. Powiedzmy, że ustalono, iż zakończone w danym kwartale przekształcenia prywatyzacyjne wynikają:

- w 60% z wysiłków poniesionych w obecnym kwartale,
- w 40% z działań przeprowadzonych w kwartale poprzednim.

Mnożąc liczbę zakończonych przekształceń własnościowych przedsiębiorstw państwowych przez te udziały, uzyskamy rozkład liczby zakończonych prywatyzacji

w danym kwartale na kwartał obecny i kwartały poprzednie (liczby w wierszach). Po wyznaczeniu takich rozkładów dla wszystkich prywatyzacji zakończonych w analizowanych kwartałach, możemy wyrazy rozkładu zsumować kwartalnie i obliczyć efekt łączny, czyli wysiłek prywatyzacyjny dla danego kwartału (jest to suma liczb w kolumnach).

Tabela 2. Przykład szacowania wysiłku prywatyzacyjnego

Kwartał	Prywatyzacje zakończone	Efekty wysiłków prywatyzacyjnych w kwartale				
		1	2	3	4	5
1	*10*	*10*				
2	*30*	*12*	*18*			
3	*40*		*16*	*24*		
4	*80*			*32*	*48*	
5	*30*				*12*	*18*
Suma efektów		*22*	*34*	*56*	*60*	*18*

3.2. „Rozkłady" wysiłku prywatyzacyjnego

Dla szacowania efektów wysiłków prywatyzacyjnych w poszczególnych okresach (kwartałach) najważniejsze znaczenie ma oczywiście dobre ustalenie rozkładu „echa" wysiłków z danego i poprzednich kwartałów dla prywatyzacji ukończonych w danym kwartale.

Analizując efekty prywatyzacyjne poszczególnych kwartałów przyjęto założenie, że przeciętny okres dokonania przekształcenia własnościowego trwa około jednego roku (cztery kwartały).[1] W trakcie analizy rozpatrzono różne warianty „rozkładu" efektu prywatyzacyjnego uzyskanego w danym kwartale (liczba zakończonych przekształceń własnościowych) na ten i na wcześniejsze kwartały. Dalej przedstawiono wyniki obliczeń wysiłku prywatyzacyjnego dla trzech wariantów rozkładu zestawionych w tabeli 3.

Tabela 3. Udział wysiłków poniesionych w poszczególnych kwartałach w przeprowadzeniu przekształcenia własnościowego zakończonego w danym kwartale

	kwartał dany t	*kwartał t-1*	*kwartał t-2*	*kwartał t-3*
Wariant 1	*10%*	*30%*	*40%*	*20%*
Wariant 2	*40%*	*20%*	*20%*	*20%*
Wariant 3	*25%*	*25%*	*25%*	*25%*

[1] Wynika to z opinii, że komercjalizacja zwykle trwa około dwóch kwartałów, prywatyzacja poprzez likwidację – około jednego roku, a prywatyzacja kapitałowa – około dwóch lat. Licząc średnią ważoną (wagami są udziały poszczególnych ścieżek przekształceń w ogólnej liczbie przekształceń), otrzymano właśnie taką średnią długość okresu przekształcenia własnościowego.

Za zasadniczy uznajemy wariant 1. sugerowany zresztą przez jedną z firm konsultingowych. Zakłada się w nim, że wysiłek prywatyzacyjny rozkłada się nierównomiernie: 20% prac dokonywanych jest w początkowej fazie, 40% w drugiej, 30% w trzeciej i 10% w fazie końcowej.

W wariancie 2. zakłada się, że w trzech pierwszych fazach prywatyzacji wysiłek jest umiarkowany i jednakowy, a dopiero w fazie końcowej jest dwukrotnie większy niż w trzech fazach wcześniejszych. W wariancie 3. zakłada się, że wysiłek prywatyzacyjny rozkłada się równomierne na poszczególne fazy prywatyzacji.

Fazy prywatyzacji utożsamiane są dalej z kwartałami.

3.3. Szacunki wysiłku prywatyzacyjnego

Poniżej, przy założeniach wymienionych w tabeli 3., oszacowano wysiłek prywatyzacyjny poniesiony w okresach poszczególnych rządów. Za takie oszacowanie przyjmujemy odchylenie oszacowanego kwartalnego przyrostu liczby przekształceń przy danym wariancie rozkładu wysiłku, od średniej długookresowej 1990-1997.

Wariant 1. – koncentracja wysiłku w dwóch poprzednich kwartałach

Kwartał	*t*	*t*-1	*t*-2	*t*-3
Udział	*10%*	*30%*	*40%*	*20%*

Wyniki przedstawiono w tabeli 4.

1. Przeprowadzone rachunki symulacyjne sugerują, że największy wysiłek prywatyzacyjny należy przypisać rządowi J. K. Bieleckiego. Oszacowana liczba przekształceń w wyniku działań prywatyzacyjnych w tym okresie wynosi średnio około 150 na jeden kwartał, czyli jest o blisko 70% większa od średniej wieloletniej. Na drugim miejscu – średnio na kwartał 105 przekształceń, to znaczy nieco ponad 20% więcej od średniej wieloletniej – plasuje się okres J. Olszewskiego, a na trzecim – W. Pawlaka (10% ponad średnią).

Tabela 4. Oszacowanie liczby przekształceń wynikających z wysiłków prywatyzacyjnych w okresie danego rządu. Odchylenia od średniej wieloletniej. Wariant 1.

	Ogółem	*Górnictwo*	*Produkcja*	*Energia*	*Budownictwo*	*Handel*	*Hotele*	*Transport*	*Pozostałe*
1990-97	*86,1*	*1,5*	*47,2*	*2,3*	*13,8*	*9,6*	*0,3*	*2,6*	*8,7*
MAZO	*-21,7*	*-0,5*	*-7,5*	*-2,0*	*-2,4*	*-5,8*	*-0,1*	*-1,7*	*-1,7*
BIEL	*60,5*	*0,4*	*26,0*	*-1,8*	*19,0*	*3,8*	*-0,4*	*1,1*	*12,3*
OLSZ	*18,6*	*0,1*	*2,9*	*-2,2*	*10,4*	*-0,9*	*-0,4*	*0,1*	*8,5*
SUCH	*-3,5*	*1,0*	*-15,0*	*7,2*	*-0,1*	*2,8*	*-0,4*	*-0,7*	*1,7*
PAWL	*9,6*	*-0,1*	*18,4*	*-1,2*	*-2,0*	*-0,1*	*0,3*	*-1,0*	*-4,6*
OLEK	*-4,2*	*0,1*	*6,4*	*-1,0*	*-7,7*	*0,9*	*-0,2*	*0,3*	*-3,0*
CIMO	*-33,1*	*-0,8*	*-20,6*	*-0,8*	*-6,6*	*-1,6*	*0,4*	*1,2*	*-4,2*

2. Najmniejszy udział w prywatyzacji można przypisać rządowi W. Cimoszewicza – średnio 53 na kwartał, czyli o około 40% mniej od średniej wieloletniej.

3. Wysiłki poszczególnych rządów były stosunkowo najmniej zróżnicowane w górnictwie, hotelarstwie i transporcie (co bierze się z, ogólnie, małej skali prywatyzacji w tych sekcjach EKD), a także w handlu i najliczniejszej branży – produkcji.

Największe zróżnicowanie dotyczyło sekcji wytwarzania energii (największy wysiłek w okresie rządów H. Suchockiej – ponad czterokrotność średniej ogólnej). Duże zróżnicowanie wysiłku rządów występowało też w przypadku budownictwa oraz pozostałych wyrobów i usług (w okresie J. Bieleckiego – 2,5 krotność średniej, a J. Olszewskiego – 2 krotność średniej).

Wariant 2. – koncentracja wysiłku w danym kwartale, przedtem – równomiernie

Kwartał	*t*	*t*-1	*t*-2	*t*-3
Udział	*10%*	*30%*	*40%*	*20%*

Wyniki przedstawiono w tabeli 5.

1. Zgodnie z wariantem 2. rozkładu wysiłku prywatyzacyjnego na fazy prywatyzacji, największy wysiłek prywatyzacyjny należy przypisać rządowi J. K. Bieleckiego oraz S. Olszewskiego. Na trzecim miejscu znalazłby się rząd W. Pawlaka.

2. Podobnie jak wcześniej, najmniejszy wysiłek prywatyzacyjny charakteryzuje rząd W. Cimoszewicza.

3. Zróżnicowanie wysiłku prywatyzacyjnego w obrębie branż jest bardzo podobne do stwierdzonego w wariancie 1.

Tabela 5. Oszacowanie liczby przekształceń wynikających z wysiłków prywatyzacyjnych w okresie danego rządu. Odchylenia od średniej wieloletniej. Wariant 2.

	Ogółem	*Górnictwo*	*Produkcja*	*Energia*	*Budownictwo*	*Handel*	*Hotele*	*Transport*	*Pozostałe*
Ogółem	***87,4***	***1,5***	***47,8***	***2,3***	***14,1***	***9,8***	***0,4***	***2,8***	***8,8***
MAZO	*-33,2*	*-0,8*	*-16,1*	*-2,1*	*-4,1*	*-6,3*	*-0,2*	*-1,8*	*-2,0*
BIEL	*48,0*	*0,3*	*20,0*	*-1,8*	*15,6*	*2,6*	*-0,3*	*0,7*	*10,8*
OLSZ	*41,7*	*0,8*	*18,2*	*-2,0*	*14,4*	*1,8*	*-0,4*	*0,7*	*8,2*
SUCH	*-1,5*	*0,9*	*-13,3*	*6,3*	*1,1*	*1,7*	*-0,4*	*-0,4*	*2,6*
PAWL	*11,2*	*-0,1*	*17,5*	*-0,6*	*-1,3*	*0,6*	*0,3*	*-1,0*	*-4,2*
OLEK	*-2,0*	*0,1*	*8,5*	*-1,2*	*-7,6*	*1,0*	*0,0*	*0,2*	*-3,0*
CIMO	*-32,3*	*-0,7*	*-19,7*	*-0,8*	*-6,9*	*-1,7*	*0,4*	*1,1*	*-4,0*

Wariant 3. – równomierny rozkład wysiłków prywatyzacyjnych

kwartał	*t*	*t*-1	*t*-2	*t*-3
udział	*25%*	*25%*	*25%*	*25%*

Wyniki przedstawiono w tabeli 6.

1. Wyniki uzyskane przy wariancie 3. czasowego rozkładu wysiłku prywatyzacyjnego potwierdzają właściwie to wszystko, co uzyskano w poprzednich wariantach. Następowały jedynie pewne przesunięcia akcentów pomiędzy okresem rządów J.K. Bieleckiego (nieznaczne powiększenie lub zmniejszenie oszacowania wysiłków prywatyzacyjnych w tym okresie), a okresem J. Olszewskiego (odpowiednio – nieznaczne zmniejszenie lub zwiększenie znaczenia).

2. Ranking poszczególnych okresów „rządowych" pod względem wysiłków prywatyzacyjnych praktycznie nie zmienia się. Wariant 3. ma mniej więcej charakter średni.

Tabela 6. Oszacowanie liczby przekształceń wynikających z wysiłków prywatyzacyjnych w okresie danego rządu. Odchylenia od średniej wieloletniej. Wariant 3.

	Ogółem	*Górnictwo*	*Produkcja*	*Energia*	*Budownictwo*	*Handel*	*Hotele*	*Transport*	*Pozostałe*
1990-97	*86,1*	*1,5*	*47,2*	*2,3*	*13,8*	*9,6*	*0,3*	*2,6*	*8,7*
MAZO	*-27,8*	*-0,6*	*-11,7*	*-2,0*	*-3,3*	*-6,1*	*-0,1*	*-1,8*	*-2,0*
BIEL	*55,0*	*0,3*	*23,4*	*-1,8*	*17,4*	*3,2*	*-0,3*	*1,0*	*11,8*
OLSZ	*29,2*	*0,2*	*10,2*	*-2,1*	*12,5*	*0,5*	*-0,4*	*0,5*	*7,9*
SUCH	*-2,6*	*1,0*	*-14,6*	*6,8*	*0,5*	*2,4*	*-0,4*	*-0,5*	*2,3*
PAWL	*10,5*	*0,0*	*18,1*	*-0,9*	*-1,7*	*0,1*	*0,3*	*-1,0*	*-4,4*
OLEK	*-2,2*	*0,0*	*8,1*	*-1,0*	*-7,5*	*1,0*	*-0,1*	*0,3*	*-3,1*
CIMO	*-33,3*	*-0,7*	*-20,5*	*-0,9*	*-6,9*	*-1,7*	*0,4*	*1,1*	*-4,1*

4. Podsumowanie

Na podstawie dostępnych danych statystycznych nie da się bezpośrednio oszacować, jaka część efektów prywatyzacji (przekształconych przedsiębiorstw państwowych) jest wynikiem działalności podjętej w tym samym okresie, a jaka w okresach wcześniejszych. Potrzebne są dodatkowe założenia. Symulacyjne obliczenia, których wyniki znajdują się w tym artykule, zostały przeprowadzone przy założeniu, że w liczbie prywatyzacji kończonych w danym okresie mają też swój udział działania podjęte w okresach poprzednich. Referowane tu trzy scenariusze różnią się założeniem o rozkładzie wysiłku prywatyzacyjnego na poszczególne fazy (kwartały) prywatyzacji.

Wyniki skłaniają do sformułowania następujących wniosków:

1. Największe kwartalne przyrosty liczby zakończonych prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych ogółem przypadły na okres rządów J. Olszewskiego. Średnio w kwartale kończono wówczas przekształcenia 178 przedsiębiorstw, czyli blisko o 100% więcej niż przeciętna kwartalna w całym okresie 1990 – 1997. Wysoki poziom zakończonych przekształceń występował też w okresie rządów J.K. Bieleckiego (średnio 113 przekształceń na kwartał).
2. Pomijając rok 1991 jako początkowy rok prywatyzacji, stosunkowo najniższa intensywność nowych przekształceń przedsiębiorstw państwowych występowała w okresie rządów W. Cimoszewicza. Przekształcano wtedy blisko o 40% mniej przedsiębiorstw niż średnio w okresie 1990 – 1997.
3. Przeprowadzone obliczenia wskazują, że największy wysiłek prywatyzacyjny należy przypisać rządowi J. K. Bieleckiego. Było to – w zależności od wariantu obliczeń – od 50 do 70% więcej ponad średnią.
4. Najmniejszym wysiłkiem prywatyzacyjnym – o 35 – 45% mniej od średniej wieloletniej – charakteryzował się okres rządu W. Cimoszewicza.
5. Poszczególne rządy najmniej różniły się pod względem wysiłków prywatyzacyjnych w odniesieniu do górnictwa, hotelarstwa i gastronomii, transportu, produkcji oraz handlu (w przypadku trzech pierwszych sekcji wynika to po prostu z małej skali prywatyzacji tych branż). Największe zróżnicowanie wysiłku prywatyzacyjnych rządów miało miejsce w sekcji wytwarzania energii, w budownictwie oraz w sekcji pozostałe wyroby i usługi.